

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 2 1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

Det tynnes ut i rekken av virkelige veteraner innen arbeiderbevegelsen. Med "virkelige veteraner" mener vi de som har holdt kursen gjennom livet - som ikke har gitt etter for press og etterhvert glidd mere og mere i retning høyre. Det finnes dessverre mange eksempler på det.

Tilbakeblikk: Kommunist i 50 år (1. del)

Magnus Andersen er kanskje den siste "rene" veteran. Han har fulgt sin kommunistiske overbevisning gjennom et langt liv fram til i dag. Da NKP ble for revisjonistisk, gikk han selvsagt inn i Kommunistisk Arbeiderforbund. Magnus Andersen blir 85 år i juli, men er utrolig ungdommelig og klar. Han er levende opptatt av alt som skjer, leser og spiller fiolin.

Vi har hatt en prat med denne trauste veteranen, som er et forbilde for oss alle.

- Hvordan kom du med i arbeiderbevegelsen?

- Det var gjennom fagforeningen - først i Stavanger, seinere i Oslo. Jeg har vært med i Malersvennenes Forening i mange, mange år. Denne foreningen -

Forts. side 6

Forsvaret og de indre fiender

Det har i den senere tid kommet fram mange klare praktiske eksempler på hvilke interesser som Forsvaret i Norge skal beskytte. I en rekke militære øvelsesmeldinger som er blitt avslørt i "Klassekampen" opererer våre offiserer mot "ekstremister", kommunister og NATO-motstandere samt arbeidere som streiker eller "ikke yter effektiv innsats" i produksjonen.

Forts. side 7

KULLGRUVESTREIKEN I ENGLAND

Trass i oppfordringene fra Heath og ønskene fra sosialdemokratene om å utsette streiken til etter valget, har gruvarbeiderne valgt å gå til full streik.

Arbeiderne har krevd et lønnstillegg på ca. 30%. På bakgrunn av denne gruppens ekstremt dårlige stilling lønnsmessig

og den galopperende prisstigning England har opplevd siste året, 20%, er kravene langt fra urimelige. Regjeringen har som ledd i en langsiktig politikk som tar sikte på å holde lønningene nede, tilbudt bare 16%.

Gruvarbeiderne var like etter krigen blant de best betalte; etter at den billige oljen fra Midt-Østen i stor grad utkonkurrerte kullet som energikilde, ble forholdet etter hvert det

Forts. side 8

OLJEKRISE OG IMPERIALISME

Forts. side 10

Oljekrisas akutte fase er nå på det nærmeste over. Oljetilførslene løper igjen normalt, og rasjoneringstrusler trekkes tilbake i de fleste kapitalistiske land. Men oljeboikottens virkninger vil få avgjørende og langtrekkende virkninger for den økonomiske og politiske utviklingen i verden i årene framover. I sin kjerne representerer de nye tilstandene i oljespørsmålet at styrkeforholdet både innen den imperialistiske kjeden og mellom denne og den tred-

je verden har gjennomgått kraftige rystelser og forandringer. Ved at de oljeproduiserende nasjonene som i årtier har vært offer for imperialistisk rovdrift på sine ressurser fra oljemonopoler og kapitalistiske land, nå har organisert seg i OPEC og står sammen i sin oljepolitikk mot den imperialistiske verden, er noe av imperialismens hovedgrunnlag - ekstraprofitter ved utbytting av koloniene - i ferd med å rives vekk. Den kapitalistiske verden må

i dag betale betraktelig mer for oljen enn tilfellet har vært i 50- og 60-årene. I 1970 lå prisen på oljen fra Midt-Østen relativt lavere enn den gjorde i 1947. De lave prisene på olje medførte at både OECD-landene og USA i stadig sterkere grad baserte energitilførselen på olje. I 1960 var 60% av energien basert på kull og 30% på olje og andre energikilder. I 1973 var forholdet omvendt. Den langvarige høykonjunktoren i denne perioden medførte at både

Liberalisering og retning EEC i Tyrkia

Under Midtøsten-krigen i fjor høst ble det klarere enn noen gang at EEC-imperialistene - med Vest-Tyskland i spissen - nå er blitt økonomisk sterke nok til også å føre en selvstendig utenrikspolitikk, mens USAs støttepunkter i Europa mer og mer begrenser seg til fascistdiktaturene: Bare Portugal tillot amerikanske fly med våpenlaster til Israel å mellomlande på sitt område.

I den etterhvert beinharde konkurransen med USA om markedene omkring Middelhavet oppmuntrer EEC-imperialistene på sin side de liberalkapitalistiske kreftene i fascistdiktaturene - ikke fordi de er anti-fascister, men fordi en liberal-kapitalistisk utvikling i disse land vil skje over USA-marionettens lik og knytte dem til EEC-markedet.

Dette ble sist antydnet da Nederland nylig truet med å trekke seg ut av NATO hvis det ikke skjer vesentlige endringer i det politiske systemet i NATO-landene Hellas og Portugal i løpet av de nærmeste tre åra.

At EEC-imperialistene satser på riktig hest, er dessuten kommet til uttrykk i den siste politiske utvikling i Tyrkia. Etter valget i fjor høst (hvor alle partier til venstre for det sosialdemokratiske republikanerpartiet var nektet deltakelse) er det nå etter mye fram og tilbake etablert en koalisjonsregjering av det nevnte sosialdemokratiske partiet og et av høyrepartiene. Regjeringen går inn for liberalisering og modernisering. Samtidig antydes utvikling av NATO-basene og tilnærming til EEC.

I slutten av forrige og tidligere i vårt århundre kunne USA stå fram som anti-kolonialistisk, og støtte Asias, Afrikas og Latin-Amerikas politiske frigjøring fra de gamle europeiske kolonimaktene - bare for selv å opprette et nytt og mer raffinert kolonisystem. Nå gjentar historien seg i de tilbake-liggende europeiske land, bare med den forskjell at aktørene på ny har skiftet rolle.

Slik er kapitalismen og imperialismen. Grunntrekkene i skuespillet forandrer seg ikke. Aktørene kan skifte roller, men selve rollene er de samme. Bare den aktøren som ikke er tiltenkt noen selvstendig rolle, arbeiderklassen, kan ved å si nei til innbydelsen til å være haleheng for det i øyeblikket "anti-imperialistiske" borgerskapet, velte hele spillet.

Det siste kan være vel verdt å huske etterhvert som den norske regjering intensiverer sin "kritikk" av Hellas og Portugal i NATO-rådet, og Guttorm Hanssen forflerer sine utfall mot NATO (les: USAs) egenmektighet overfor medlemslanda (jfr. hans tale på Island nylig). Da kan vi rekne med at vi er på økt fart inn i EEC og EEC-hæren!

hb.

HVA SKJER I MIDT-ÖSTEN?

I og med at det nå er kommet igang forhandlinger i Geneve om konflikten i Midt-Östen, har konflikten gått inn i en ny, og for palestinerne, farlig fase.

Vi vil her kort minne om hva konflikten i Midt-Östen egentlig gjelder, og så kort kommentere de ulike parter som står mot hverandre.

Sionisme og imperialismen

Staten Israels "offisielle" ideologi er sionismen, en borgerlig ideologi som oppsto i slutten av forrige århundre. Sionismens hovedidé er jødernes rett til å kolonisere et annet land (Palestina) for der å danne en rent jødisk stat. Sionismen var helt fra begynnelsen av avhengig av antisemittismen. Videre innså sionistorganisasjonen at den for å nå sitt mål ville være avhengig av støtte fra den sterkeste imperialistmakt i Midt-Östen. Staten Israel, som altså selv er bygget på rasisme og kolonialisme, er i dag USA's viktigste base eller klient-stat i Midt-Östen.

Palestinerne, et flyktningefolk

Staten Israels opprettelse og stadige ekspansjon har hatt som konsekvens at 1,7 millioner palestinere i dag lever som flyktninger i de andre araber-landa. Før palestinerne ble fordrevet fra sitt land, var de fleste av dem sysselsatt i jordbruk. Et relativt stort antall drev også med handel i forskjellige former, og det fantes også en arbeiderklasse av en viss betydning i landet. Palestina var det mest industrialiserte arabiske land før den 2. verdenskrig.

Den palestinske revolusjon

I 1965 begynte organiseringa av den palestinske revolusjon ved danninga av Al Fatah. I dag er det fire store geriljaorganisasjoner som samarbeider i PLO, Den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen.

Al Fatah representerer antakelig ca.

70% av de revolusjonære styrkene i dag, og er altså den overlegent største organisasjonen. Både innen Al Fatah og to av de andre store organisasjonene arbeider marxist-leninister. Al Fatah har propagandert en politikk med lite politisk innhold utover propagandaen for den væpnede kampen selv. Dette viser tydelig at Al Fatah's ledelse preges av en småborgerlig-spontanistisk tankegang. Ofte minner tankegangen hos Fatah-folk om Che Guevaras idéer.

Nasjonal-demokratiske revolusjoner i Kina og i Indo-Kina har vist hvor viktig et kommunistisk parti kan være for seier i kampen mot imperialismen. Diskusjoner og forberedelser til danning av et parti pågår for tiden blant palestinerne.

Araberstatene - særlig Egypt

De fleste araberstatene er borgerlige eller småborgerlige diktaturer med sterke føydale trekk. Mange av disse statene spiller nok en progressiv rolle i kampen mot Israel, men i en del tilfelle tjener nok kampen mot Israel og de store ordene som brukes om den til å avlede massens oppmerksomhet fra den urettferdighet de selv er offer for. I Egypt har det etter Nassers død skjedd en voldsom høyredreining i politikken. Den eneste opposisjon som har kommet til uttrykk har kommet fra studentenes side, men de ble raskt brakt til taushet.

Ingen av araberstatene, muligens med unntak av Irak, støtter den palestinske frigjøringsbevegelse fullt og helt. De er alle interessert i en fred med Israel, og regimene er nærmest litt fornærmet på USA som de så gjerne vil være venner med!

Israel er en av de mest korporative stater i verden. I dette landet sitter "fagforeningen" som den største kapital-eier og som administrerende organ for blant annet sjuketrygd! Valget i Israel på den siste dagen i 1973 brakte en klar høyre-dreining i nasjonalforsamlin-

gen, dette uttrykker en klar motvilje hos deler av velgerne mot fredsforhandlingene som pågår nå, og mot innrømmelser når det gjelder erobrede områder.

I Israel har det knapt forekommet en lovlig streik på flere årtier, men det har vært en økning i antallet ville streiker de siste åra. Dette henger sammen med at landets økonomi er dårlig - noe som særlig arbeiderklassen får merke. Det finnes i Israel ingen stor antisionistisk opposisjon, de eneste som i noen grad har markert seg er en gruppe trotskister. De har blitt møtt med harde mottiltak, og har aldri utgjort noe stort antall.

Den palestinske revolusjon, en nasjonal-demokratisk revolusjon, har som målsetting å bekjempe den sionistiske staten for å opprette en demokratisk stat med like rettigheter for alle uansett rase eller religion. Kampen for dette vil fortsette, de arabiske massene står på palestinerne side, og bare ved at deres deltakelse i kampen mot sionisme og imperialismen økes, vil målet kunne nåes.

T.H.

Jern og Met: 7.5%? Nei, 25%

Forts. fra side 5.

Arbeiderklassen kan bare midlertidig tilkjempe seg en større del av kaka enn kapitalistene umiddelbart vil "gi" fra seg. Enhver kamp for høyere lønn er en kamp med selve kapitalen, og må - for at den skal få varige resultater - videreføres til den sosialistiske revolusjonens opphevelse av selve kapitalforholdet og dermed lønnsystemet.

Verken kortsiktige økonomiske forbedringer eller det siste vil Jern- og Met-ledelsen og SV-ledelsen kjempe for, men forsøker i stedet å hemme begge deler. Vårens tariffoppgjør vil vise hvor langt de på det nåværende tidspunkt lykkes i dette.

hb.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Styrk den kommunistiske pressa

Kommunistisk Arbeiderforbunds 1. landsmøte vedtok å prioritere arbeidet med å bygge opp ei avis, i første omgang ei månedsavis.

Utgivelsen av "den røde Arbeideren" kom. Det var en svær oppgave, forbundet var ikke stort, den økonomiske belastning på våre medlemmer blei tung.

Men, tross store vanskeligheter greide vi oppgavens første del. Pressa har vi, redaksjonen blei organisert og distribusjonen tilrettelagt. Vi kan nå se

tilbake på 1 års utgivelse av "den røde Arbeideren" i tillegg til vårt gamle kvartalstidsskrift "Røde Fane" som et fast redskap for vårt politiske arbeid. Det ville vært løgn å si at arbeidet med dette ikke har gått ut over andre oppgaver forbundet har hatt behov for å gi seg i kast med. Arbeidskapasiteten på andre områder er ofte blitt redusert.

Vi mener imidlertid at denne oppbyggings-periodens prioritering av kreftene har vært riktig, - dessuten vil vi nå erfare at nettopp arbeidet med pressa vil gi støtte og stimulans til alt annet politisk arbeid.

Vi er ikke alltid sjøl fornøyd med avisas kvalitet - vi har sikkert langt igjen før vi kan si det - men vi er fremdeles i oppbyggingsfasen, og den seinere tids øking i abonnenter har vært en mektig inspirasjon - medarbeiderstaben styrkes - vi konstaterer at vi er i framgang.

"den røde Arbeideren skal først og fremst fylle de oppgaver som Lenin pekte på for den revolusjonære presse under bygginga av proletariats parti i Russland i 1902. Lenins anvisninger (gjengitt i "Hva må gjøres") rekner vi for grunnleggende også for våre oppgaver med å bygge et kommunistisk arbeiderparti i Norge.

For det første: Avisa skal være det fremste redskap til å føre ut forbundets politikk. Den er kommunistenes stemme i arbeiderbevegelsen og den må bli arbeiderklassens stemme overfor de andre klasser og lag. Den skal propagere den dialektisk-materialistiske historieoppfatning, - den skal utvikle klassebevissthet hos arbeiderklassen til revolusjonær politisk bevissthet - den skal utvikle tilliten til en marxistisk ledelse og organisasjon for arbeiderklassen. Avisa skal føre an i arbeiderklassens kamp mot såvel den ka-

pitalistiske utbytting som i kampen for å vinne politisk hegemoni for arbeiderklassen overfor andre lag og klasser, slik at den evner å nedkjempe borgerskapet og gjennomføre sosialismen.

For det andre: skal avisa være det stillas som vi bygger den revolusjonære organisasjonen opp rundt.

Vi vil ha ei avis som skal være en kollektiv propagandist, agitator og organisator.

Det er tvingende nødvendig at hele forbundet og sympatisører av kommunismens sak deltar i kritikk og med konstruktive bidrag for at vi skal greie denne oppgave.

La oss nå gjøre et nytt kraftig løft i partibygginga. Organiser fast bladkritikk i alle grunnorganisasjoner og organiser tiltak for å skaffe arbeiderkorrespondenter - rapporter fra de lokale arbeidsplasser og om klassekampens daglige stilling på stedet. La oss sette dristige mål for økt utbredelse av pressa i industrien og finne veier for kontakt fra arbeidsplassene til avisa.

Vi har ikke det nødvendige stillas for bygging av partiet før avisa er "landsomfattende", dvs. kan favne arbeiderklassen og ikke bare avgrensede områder av klassen og dens kamp. Avisa må bli grunnenhetenes politiske kommunikasjonsledd - styrk lagenes aktivitet med egne bidrag.

Vær med på å forsvare og utvikle det marxist-leninistiske grunnlag avisa skal stå på, - vær dristig og årvåken - bruk metoden med kritikk og også kamp mot feilaktige ideer om nødvendig. En rød revolusjonær avis er grunnlagt - den må bygges og forsvares hver dag.

Om studiearbeidet

En revidert utgave av forbundets grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning ligger nå klar, og kan bestilles.

Studieplanen bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

I tillegg kommer et særskilt møteopplegg om marxismens filosofiske grunnlag, spesielt om dialektikken.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr. 1.-
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
Heftet Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister, kr. 1.-
"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.
Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr. 3.-
"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr. 4.-
Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipprogram og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr. 1 1973 - kr. 2.-
"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Uktober) - kr. 4.-
J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg) - kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program.

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 15.-

Røde Fane " - " 10.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - Kr. 30.- pr. år.

Røde Fane - Kr. 20.- pr. år.

Å ere her, i Nanniwan, er en ære og et tegn på tillit. Formannen i revolusjonskomiteen i Nanniwan var rektor av yrke før han kom dit og vil fortsatt være det etterpå (dersom han da ikke får en høyere stilling, for den som går ut fra en 7de Mai-skole er til å stole på.) Han innrømmer at han var blitt sterkt kritisert av sine elever og av lærerne ved skolen under kulturrevolusjonen, men han dramatiserer ikke. "Det er ikke vanærende å begå feil når en retter på dem", sier han. "Lenin har sagt at det bare er døde som ikke gjør feil, ikke sant? Her finnes det i hvert fall ingen som har slått inn på den kapitalistiske veg. Våre feil var virkelige feil, men feil

og kan de det ikke så lærer de det." Men hennes ledsager føyer til at de kvinnelige kameratene er så elskverdige at de så gjerne underviser oss... når de da ikke gjør arbeidet selv, før vi kommer så langt!"

I soverommet i en av grottene står sengene over hverandre så harde som trenbenker. (Men i hele Kina er det slike senger, unntatt på hotellene for utlendinger). Om kvelden, som overalt i Kina ellers, blir det studert, men mere iherdig her enn ellers. Bl.a. "Borgerkrigen i Frankrike", "Staten og revolusjonen", de fire essayene til Mao og ellers tekster som er knyttet til det aktuelle, til konkrete problemer under arbeidet... Kadrene blir her fra tre måneder til ett år

7. MAI SKOLEN Line Dedichen (2. del)

begått i god tro som vi begikk i den tro at vi var tro mot Maos tenkning." "Hva slags feil?" spør hun. "Jeg, f.eks. svarer han, støttet lenge opp om alle de tiltak som var på linje med Liu Shao Shi, og jeg var sikker på at jeg hadde rett og brukte hele min autoritet for å sette dem igjennom. Når mine elever og kolleger kritiserte meg syntes jeg det var urettferdig, usannsynlig. Det tok måneder før jeg begynte å forstå hva de mente..." (Denne kadren beholdt sin plass og det er derfor han kan være her.

og i den tiden har de full normal lønn.

Senere på kvelden vender vi tilbake langs en fjellsti som slynger seg nedover, forteller hun. Den kalde oktoberhimmelen avtegner fjellenes ville og rene profil. Fjellsidene stråler i alle høstens røde farger. Det er på en gang strengt og vakkert, konstaterer hun, og "for meg uatskillelig fra den dype bevegelse som mitt besøk i Nanniwan har etterlatt i meg. Jeg har ennå lyden av deres stemmer i øret, jeg ser igjen deres strenge og smilende ansikter og blikket til han

Hun traff tilfeldigvis en annen kader, forteller hun, som hadde mistet sin. Kultur-revolusjonen hadde tatt fra ham hans titel av ingeniør, så nå var han bare en alminnelig arbeider, men han hadde beholdt sin lønn og forøvrig det samme arbeidet. Hun mente det måtte bety at han ikke hadde begått noen grov feil, men at han sikkert hadde vært overdrevet byråkratisk.)

Etterpå gikk de så igjennom skolen og hun fortsatte å stille spørsmål. De besøkte snekkerverkstedet, teglverket med sin (firkantete) ovn, svinestien med et kull nyfødte grisunger, kjøkkenhaven, legesentret med operasjonssal, apotek og et lager av urter. Alt hadde de bygget selv, hadde gravd ut nye rom i løssgrottene. En ung kvinne (hun var lege) sto oppe på en stige og reparerte et eller annet på en takrenne. I systemen står det en symaskin og M.L. sier: "Det er vel kvinnene som setter i stand tøyet for alle sammen?" - "Aldeles ikke", er svaret. Alle må kunne gjøre det,

som sa til meg i avskjedsøyeblikket: "Forklar Nanniwan i Frankrike."

Michelle Loi hadde altså lovet sine kinesiske venner fra 7.Mai-skolen i Nanniwan å "forklare Nanniwan i Frankrike". Hun innrømmer at motet iblant sviktet henne: det var så mye som mange ikke visste noe om. Og, skriver hun, når en avbryter dine første ord med: "Ts, det er bare teater. Når kineserne ser glade og fornøyde ut, er det på kommando. Selv tukthusfanger kan se glade ut når en bare betaler prisen for det.... Det skulle jeg da gladelig påta meg," - da er det ikke så lett å fortsette. At kadrene som er vant til en (forholdsvis) høy levestandard frivillig går med på å leve under slike primitive forhold, det går over de fleste forstand. De glemmer bare at det dreier seg om revolusjonære, oppriktig revolusjonære, selv om (og kanskje nettopp fordi) de kan ha latt seg friste av den borgerlige linja, at det gjelder kadre i et samfunn der

proletariatet er ved makten, der omveltninga i de økonomiske strukturer allerede er tilbakelagte og marxismen-leninismens prinsipper er både vel kjente og godkjente. Det er faktisk ikke mulig å forstå det dersom en ser det ut fra sitt kjennskap til intellektuelle i et kapitalistisk land, selv om det gjelder kadrer i et parti som mener å være kommunister. De mest borgerlige, de mest byråkratiske av de kinesiske er det likevel tusen ganger mindre enn de som er det minst i det kapitalistiske landet. Dessuten er det ikke engang snakk om kadre fra før Kulturrevolusjonen her, men om kadrer bevart eller innsatt etter 1966. Bare det viser at det ikke dreier seg om noen slags straff, men om et forebyggende tiltak, understreker M.L. igjen, og fortsetter: "Jeg traff i Nanniwan en av de sist ankomne kadrene som altså ikke kunne ha begått feil ettersom det var Kulturrevolusjonen som hadde gjort ham til kader. En som var en proletær i går kan jo ikke ha glemt sine proletære kjensler - en får simpelt hen ikke tid til å glemme. I Kina blir en ikke utnevnt til "æresbonde" eller "-arbeider" fordi om en har vært det en gang i sitt liv, i begynnelsen av en kaderkarriere. En blir det når en fortsett er det. Det er det hele. At vanskene ved omskolinga de første dagene kan være store, er det ingen tvil om. Men - sier hun - det er ikke riktig som hun ofte hørte, at det er snakk om noen slags ydmykelse, men bare en beklagelse kanskje, av å ha tatt feil der andre - som også befinner seg der (de virkelig skyldige er der ikke) har vært mer klar-synte og mere prinsippfaste. En kommer til en 7.Mai-skole etter søknad og må ofte vente lenge, men en er sikker på å komme ut derfra beriket, bare at en i alle fall først vil forstå etterpå i hvilken grad, fordi ingenting, intet intellektuelt forsøk, ingen personlig beslutning, ingen bevisst, abstrakt viljesakt kan erstatte den praktiske, selvopplevde omskolinga som oppfattes både i sinn og skinn. På skolen kommer en sammen med kamerater, med kolleger, med venner fra samme by eller samme organisasjon, og de kommer til å møtes igjen og fortsette det samme arbeidet sammen. "Lærerne", som er bønder og arbeidere, en håndfull for hele skolen, har ingen myndighet som kadrer, men er der for å lære fra seg det de kan av erfaring. ... Alt jeg så til dem, sier M.L., alt jeg lærte av dem, tydet mere på at de følte takknemlighet overfor disse "virkelige" revolusjonære som de lenge hadde vært vant til å se opp til som lærde og som ikke vek unna for å komme der og pleie og hjelpe dem, og gå på skole dypt inne i deres primitive fjellområder, i stedet for å se på dette som noen slags "straff" eller "en rettferdig skjebne".

Det som gjør det vanskelig for "oss" (i Vesteuropa) å forstå, mener M.L., er at vi ikke resonnerer ut fra det marxistiske standpunkt som sier at det er livsstilen, leveforholdene, som bestemmer ens tanker og øvrige innstilling, likesom det er det økonomiske grunnlaget som bestemmer overbygninga. Gjør man ikke det kan den korrigeringa som bare den direkte bearbeidelsen av virkeligheta kan gi, forekomme en å være en fysisk "avstraffing", en "oppdragelse" (med riset bak speilet) eller en slags mystisk religiøs renselsesprosess dersom den blir godtatt, og en utålelig ydmykelse dersom den ikke blir det.

Forts. neste nr.

Jern og Met: 7.5%? Nei, 25%

Siste års høykonjunktur brakte økende avsetning til stigende priser og rekordresultater for norsk industrikapital. For arbeiderklassen brakte året et topp-manipulert og følgelig elendig indeksoppgjør, hardere arbeidsslit, rekordhøy prisstigning og ytterligere senkning av reallønningene. Reallønssenkningen var så merkelig at den forbruksvareindustri som produserer for hjemmemarkedet ikke ble forunt samme avsetningsøkning som eksportindustrien. Der i gården klages det over sviktende forbruksvare-etterterspørsel!

Mangelen på lønnsøkning har til og med forundret Arbeidsgiverforeningen. Tatt i betraktning det stramme arbeidsmarkedet og høykonjunktoren kunne foreningen med overraskelse konstatere at det hadde vært få lokale arbeidskonflikter og liten lønnsnedgang i fjor!

Særlig sterk har høykonjunktoren vært for jern- og metallindustrien, og helt på topp for den delen som produserer for oljevirkksomheten i Nordsjøen. Mens industrikapitalistene i forbindelse med tariffoppgjøret snakker om usikre framtidsutsikter, investerer de nå mer i framtiden enn noensinne. Dette gjelder mer enn noe annet den mekaniske verkstedindustrien.

Kapitalen til disse enorme investeringene er ikke dalt ned fra himmelen, men er hentet utelukkende fra en økende utbytting av arbeiderklassen, som produserer all verdi, og som gjennom effektivisering og økende arbeidstempo bruker mer og mer av sin arbeidsdag for kapitalen, og mindre og mindre for lønna. Kapitalens andel hopper seg stadig opp i forhold til arbeidskraftens andel. Dette ville ha skjedd også med reallønnsøkning, for produktiviteten øker nesten alltid mer enn reallønna. Med den nåværende reallønssenkning har kapitalistene bare maktet å øke forskjellen mellom kapital og lønn enda mer enn normalt. Desto større blir investeringene altså nå i nye anlegg, som i framtida skal utbytte arbeiderklassen enda mer effektivt, og ytterligere øke kapital-

ens overtak på lønnsarbeiderne - ganske særlig i jern- og metallindustrien, som i tiden som kommer vil trekke arbeidskraft til seg fra, og seinere også andre industrier.

I denne situasjonen har forbundsledelsen i Jern- og Metallarbeiderforbundet satt fram det usle kravet om 7,5 % lønnsøkning ved vårens tariffoppgjør. Dette er en hån i forhold til de siste års prisstigning. Rekner vi med de økte skattene, dvs. den disponible reallønn, måtte kravet ha vært langt over det dobbelte for at forverringen de to siste åra skulle vært rettet opp. I tillegg kommer andel i produksjonsøkningen, slik at minst 25 % må til bare for at lønnsarbeiderne skal holde noenlunde følge med kapitalen.

Likevel har LO-formann Aspengren kommet med kritiske merknader til selv dette usle kravet fra Jern- og Met. Særlig har han kritisert kravet om helautomatisk indeksregulering med 4 poengs svingning (som i hvert fall burde ha vært 3 poeng!), og sagt at et slikt krav vil kunne føre til et samordnet oppgjør i stedet for forbundsvise. (Her gjelder det altså å være på vakt: Er det på dette grunnlaget Aspengren på tvers av massen av fagorganiserte likevel vil tvinge gjennom sitt ønske om samordning?)

I forhold til Aspengrens skepsis blir dermed 7,5%-kravet stående som svært så vidtgående. Om ikke for arbeiderklassen, så i hvert fall for SV-avisen Orientering, som mener at kravet kan bety et "gjennombrudd for venstrefløyen i LO". Vi kan forstå dette hvis det tenkes på et "gjennombrudd" av den typen Ragnar Kalheim & co. foretok på LO-kongressen sist vår, et "gjennombrudd" som best kan karakteriseres som "opp som en løve og ned som en skinnfell". Bare med den forskjell at nå er det ikke "opp som en løve" en gang.

SV mobiliserer altså nå for det elendige 7,5%-kravet, og mot Aspengren. Mer enn noen gang er det klart at SV repre-

senterer kapitalens siste skanse, etter at Aspengren & co. har spilt fallitt.

Det SV nå gjør, er å sabotere den usedvanlig gunstige posisjon som arbeiderklassen i dag i virkeligheten befinner seg i overfor kapitalistene, og mer enn noe overfor Jern- og Met.-kapitalistene. Tatt i betraktning den enkle kjennsgjerning at det utelukkende er arbeiderklassen som skaper hele produksjonsresultatet, kan arbeidernes lønnskrav aldri bli "urimelige", uansett hvor høye de er. Men arbeiderklassen må alltid foreta en taktisk vurdering av sin kamp - og forhandlingsstyrke, av hvor mye de realistisk kan rekne med å avtvinge kapitalistene - av det kapitalistene på forhånd har presset ut av dem. I dagens situasjon - med fortsatt høykonjunktur, stramt arbeidsmarked og økende avsetning - vil kapitalistene foretrekke å gi etter for relativt høye lønnskrav framfor langvarige streiker med stans i produksjon og avsetning (i motsetning til i en situasjon med arbeidsløshet og sviktende avsetning). Og hvis arbeiderklassen ikke utnytter denne situasjonen maksimalt, vil den bare stå enda svakere når det setter inn en ny lavkonjunktur.

Men Jern- og Met.-ledelsen - og SV - vurderer ikke situasjonen ut fra arbeiderklassens posisjon. De vurderer den i stedet ut fra prinsippet om "rettferdig fordeling" og "samfunnsøkonomien som helhet", som kjent et moderne ekspertuttrykk for kapitalistenes synsvinkel. Dette viser at "forbundsvise oppgjør", dvs. oppgjør under forbundenes ledelse i stedet for LO-sekretariatets, ikke betyr noen virkelig forbedring for arbeiderklassen. Arbeiderklassen kan ikke la forbundene og SV-ledelsen "kjempe" for seg, men må stå fast og beslutsomt bak lokale krav, og bruke alle nødvendige midler i kampen.

Så lenge det kapitalistiske lønnsystemet og kapitalistenes tilegnelse av overskuddet hersker, fins det ikke noen "rettferdig fordeling" av samfunnskaka, for hele kaka er produsert av arbeiderklassen.

Forts.s.2

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom - Bærum
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

- DET ER STATEN, MYNDIGHETENE OG POLITIKERNE SOM HAR HOVEDANSVARET FOR DEN TIL DELS HARDHENDTE RASJONALISERING SOM ER GJENNOMFØRT I INDUSTRIEN DE SISTE ÅR. DET ER IKKE BEDRIFTENE SOM UTBYTTER ARBEIDSKRAFTEN, MEN STATEN SOM UTBYTTER BEDRIFTENE. ÅRSAKEN ER AT DE NORSKE BEDRIFTER BARE HAR HATT TO MÅTER Å MØTE DE NYE BYRDER SOM STATEN STADIG LESSER PÅ INDUSTRIEN PÅ, ENTEN VED Å ØKE PRISENE ELLER Å GJENNOMFØRE EN STERKERE RASJONALISERING.

Klippet fra "Klassekampen"?
Fra Anders Langes avis?

Nei, ingen av delene. Ordene ble uttalt av adm. direktør i Norges Industriforbund, Jan Didrikson, i et foredrag på Industriforum 1974 den 6. februar, gjengitt i Aftenpostens kveldsutgave samme dag.

Tibakeblikk..

Forts. fra side 1

særlig i Oslo - var kjent for sine politiske debatter og sin politiske virksomhet den gangen. En må huske på at Martin Tranmæl egentlig var medlem av foreningen og han møtte ofte på møtene og deltok i debattene. Det forklarer at politiske diskusjoner ble reist der.

var økonomisk krise innen kommunene. Her var partiet involvert og sto i første rekke for å ivareta arbeiderklassens interesser. Denne kampen spilte utvilsomt en stor rolle for å fremme partiets anseelse blant befolkningen.

Dommen over jernarbeidernes aksjonsutvalg avsies 9. februar 1924.

- Hvilken betydning mener du dannelsen av NKP hadde for utviklingen av den revolusjonære bevegelse i Norge?

- Jeg mener den hadde en enorm betydning. Dengang var det politisk debatt om Komintern - den 3. Internasjonale. Det skjerpet jo hele situasjonen. En fikk mange viktige spørsmål å drøfte og det viktigste var selvsagt den faglig-politiske kamp som ble ført, den kommunalpolitiske kamp, kampen mot arbeidsløshet og dyrtid. Her gikk partiet i spissen og skapte stor bevegelse innen arbeiderklassen.

- Kan du nevne noen eksempler på faglige og politiske kamper i mellomkrigsårene - hvor NKP spilte en ledende rolle?

- Etter min oppfatning spilte partiet en fremtredende rolle i jernstreiken - som uten tvil skapte en ny kampånd. En skal huske på at i tida før denne hadde en diskusjonen med Tranmæl-opposisjonen som bidrog til en radikaliserings av arbeiderbevegelsen.

Vi hadde også bygningsarbeiderstreiken som hadde den største betydning, for den reiste hele arbeiderbefolkningen i protest mot "voldgiftsloven". Denne protesten var så kraftig at regjeringen måtte trekke hele saken tilbake. En fikk også gjennomført en rimelig lønnsforbedring ved oppgjøret.

Blant andre faglige kamper som hadde betydning og hvor partiet gikk foran, kan jeg nevne skogsarbeiderkampene. Der gikk ikke partiet bare foran, men ledet hele kampen og den hadde nok stor betydning for landarbeiderne, men ikke bare det - hele arbeiderklassen kom med. Vi hadde også dyrtidsaksjoner og aksjoner mot arbeidsløsheten.

Tvangsauksjonene dominerte på landsbygda og kommunene var gjeldbundet. Det

- Hvilke feil mener du partiet gjorde på dette tidspunktet?

- Det er det vidløftig å snakke om, men feilene tror jeg berodde på en viss opportunisme som bredte seg innen partiet. I første rekke var det parlamentsfraksjonen, stortingsfraksjonen, hvor det var borgerlige elementer som opererte. Vi hadde jo Scheffloe og Støstad og andre. Det var adskillig strid og diskusjon om taktikken der. Det viste seg jo seinere at de gikk ut av partiet - disse kara. Situasjonen innen stortingsgruppa spilte sikkert en stor rolle i partiet som sådant.

- Det er jo noen som mener at stortingsgruppa som fulgte NKP sto til høyre for Arbeiderpartiet i denne perioden. De trodde de skulle stå friere på den måten. Kan du bekrefte det?

- Det var et svært spent forhold mellom partiledelsen og gruppa, så det er mulig - ja trolig. Dette svekket selvfølgelig partiet både innad og utad.

- Og de sterke sidene?

- De sterke sidene var selvsagt den faglige politikken som ble ført - og kommunalpolitikken. Alt dette gikk ut på å ivareta arbeiderbefolkningens interesser.

- Ble streikene ledet på en riktig måte?

- Jo, de faglige konfliktene ble riktig ledet.

- Vi vil gjerne at du skal komme med en vurdering av partiets politikk under krigen.

- Partiet under krigen var - såvidt jeg kan erindre - svært vaklende til å begynne med. Jeg husker et møte jeg var innkalt til, fra krigens første tid og hvor kjente folk fra sentralstyret også var tilstede. Her møtte også NS-folk

uten at jeg kjente til det - Halvard Olsen og Håkon Meyer. De to møtte for Nasjonal Samling og de ledet hele diskusjonen. Det møtet tok sikte på var hvordan tyskerne og NS stilte seg til fagbevegelsen og hvor fritt den kunne operere. Partiet var vaklende. Vi alminnelige medlemmer hadde imidlertid - tross alt - det inntrykket at partiet fortsatt forsøkte å sveise medlemmene sammen, først og fremst innen fagorganisasjonene, for lederne der, arbeiderpartifolka løp fra alt sammen. Folk fra vårt parti ble derfor - for en tid - de ledende. Det forklarer også den posisjon partiet hadde i fagforeningene senere. De ledet faktisk hele fagbevegelsen en stund.

- Mener du at melkestreiken ble dirigert av NKP?

- Jo, det var en parole fra NKP.

- Hvordan vurderer du NKPs politikk senere under krigen?

- Svakheten med partiet var at det illegale apparatet var ufullstendig og mangelfullt. Etterhvert ble det rettet på og en fikk orden på det. Beviset er at så mange partikamerater ble tatt av tyskerne. Etter min mening var det nesten ingen forberedelse fra partiets side for illegal virksomhet.

- Du mener altså at det var en svikt i overgangen fra et legalt til et illegalt parti?

- Ja, absolutt.

- Var en ikke forberedt på illegal virksomhet i det hele tatt?

- Det var ikke drøftet i partiorganisasjonen i det hele tatt.

- Etterhvert ble jo nyhetsspredningen organisert og den ble vel bra?

- Den ble godt organisert og det kom system i den illegale virksomheten rent generelt.

- Burde partiet ha gått aktivt inn for sabotasje og partisanvirksomhet? Ble det drøftet i partiet?

- Vi forsøkte å organisere en kampvirksomhet - og jeg kjenner flere som var med på dette, som deltok i sprængninger og sabotasje.

- Ikke partisanvirksomhet?

- Nei, noen spesiell militær strategi ble, såvidt jeg vet, ikke organisert. Det mest positive var kanskje organiseringen av den illegale pressen. Partiet fikk etterhvert en skikkelig illegal organisasjon - spredt rundt omkring. Jeg var selv i virksomhet med en sender.

- Hva mener du om NKPs politikk de første årene etter krigen?

- De første årene var preget av at partiet fikk en parlamentsgruppe og til og med var representert i regjeringen. Vi fikk det vi i gamle dager kalte "ministersosialisme". Det var opplagt at den parlamentariske virksomhet spilte en fremtredende rolle. Den faglige virksomheten lå tilbake. Den kom inn i en bakevje, fordi man konsentrerte seg om virksomheten i Stortinget.

Da kom forresten spørsmålet om en samling av Arbeiderpartiet og NKP opp. Ledelsen i partiet gikk sterkt inn for denne samlingen. Det ble ført forhandlinger og det ble til og med enighet om samling. Det ble utformet punkter, program og greier. Det er i det hele et vidløftig spørsmål, men medlemmene i partiet begynte å reagere. De mente at det var likvidering av partiet. Det var likvideringspolitikk. Da avgjørelsen skulle tas - da alle forhandlinger var over - og programmet for det nye partiet var utformet, oppsto det forvirring

i ledelsen på grunn av reaksjonen hos medlemmene. Det var Furubotn som var leder, og han forlangte garantier fra Arbeiderpartiet om at det skulle føres en revolusjonær politikk. Det hele hadde selvfølgelig vært business fra Arbeiderpartiet, som aldri hadde ment noe annet med det hele enn å utslette det kommunistiske partiet. De brøt selvfølgelig hele opplegget på grunn av garantien. Gerhardsen førte an i dette. Ute blant arbeiderne begynte man å lure på den politikk som det kommunistiske partiet førte. Arbeiderpartiet utnyttet selvfølgelig denne tvilen i sin propaganda og forsøkte å stemple NKP som et uvederheftig parti som bare drev politisk spekulasjon. Dette fant til en viss grad gjenklang blant folk.

Dette var - etter min oppfatning - den første store svekkelse og det første tilbakeslag.

I forbindelse med NKP's holdning i den første tiden etter den tyske okkupasjonen av Norge må det sies at de feil som partiets ledelse da begikk må sees ut fra den uklare situasjonen som hersket etter krigsutbruddet. Forestillingen om at dette var en imperialistisk krig som var arbeiderklassen uvedkommende var også framherskende i andre kretser innen arbeiderbevegelsen langt utenfor NKP's rekke. Slike ideer må sees på som en dogmatisk feiltolkning av marxismen og manglende evne til å anvende den internasjonale situasjon til å utvikle klassekampen i Norge. Forøvrig må det understrekes at slike ideer oppsto trass i at Komintern manet arbeiderklassen i alle land til kamp mot fascismen.

Red.

Kvinnefrontens 2. landsmöte

Kvinnefronten har avholdt sitt landsmöte i Bergen. Det var 167 delegater og en del observatører tilstede. AKPer og sympatisører dominerte, og det var også AKPs frontpolitikk som igjen kom klart til uttrykk.

Marit Allern, Tromsø, hadde utformet det forslag til plattform som ble vedtatt med 148 stemmer.

Forsvaret. ... Forts. fra side 1

Under Good Heart-øvelsen våren 71 ble det sendt ut telex-meldinger om uro og streiker ved navngitte bedrifter i Trondheim og agitasjon fra SUF- og FNL-grupper. Etter at dette ble avslørt offentlig ble det sendt ut et direktiv for øvelser i Forsvaret som fastslo at en for ettertiden ikke skulle navngi eksisterende politiske grupper men bruke nøytrale betegnelser som "femtekolonister", "ekstremister" o.l. og at slike grupper ikke skulle settes i forbindelse med navngitte eksisterende bedrifter, skoler eller institusjoner. Dette må vi se som et tiltak for å stagge de mer eller mindre upålitelige småborgersosialistene i partiene til venstre for DNA.

Men under Strong Ekspress og Firm Sand som ble holdt henholdsvis i september 72 og mars 73 blir oppdiktede situasjoner med anti-NATO demonstrasjoner og kommunistisk agitasjon igjen beskrevet i hemmelige telexmeldinger. At stedsnavn som Odda og Tyssedal dukker opp har nok sin helt naturlige forklaring. Igjen ble avsløringene fulgt av beklagelser fra øverste hold i Forsvaret for å dysse ned reaksjonen mot denne virksomheten.

14. juni 73 ble imidlertid soldaten Narve Trædal arrestert i all hemmelighet for å ha gått til pressen med to konfidensielle telexmeldinger. 27. juni skrev imidlertid Dagbladet om arrestasjonen og protestene begynner å komme. Kampen for frifinnelse av Trædal har hele tiden blitt ført på et snevert demokratisk grunnlag. Protestuttalelser fra Trondheim samorganisasjon, Odda samorg. og Norsk Kjemisk i Hordaland og Rogaland samt AKP-inspirerte "fronter" vitner om manglende forståelse av sammenhengen mellom maktforholdene i Norge og arrestasjonen av Trædal. En krever bare at Forsvaret skal slutte å "leke" krig mot fagbevegelsen, studentene og andre deler av folket og at det norske folket aldri må bli angrepet av norske soldater.

På soldatenes landsdelskonferanse i Nord-Norge 27. november i fjor ble det vedtatt en del uttalelser om Trædalsaken og øvelsestelegammene. En går bl. a. inn for "at Stortinget vedtar en lov som uttrykkelig forbyr at militære "avdelinger benyttes mot befolkningen i Norge" og at "når det gjelder telexmeldingene fra Good Heart, Strong Express og Firm Sand vil Nord-Norge konferansen

oppfordre justisdepartementet til å få i stand en etterforskning for å få klarlagt hvem/hvilke instanser som formet og sendte telegrammene". Men dette er som å sette fanden til å passe på at kirkelivet går riktig for seg. Telegrammene er ikke uttrykk for et maktmisbruk fra enkelte innen Forsvaret. De var ledd i militære øvelser som ble drevet i hele Europaområdet av NATO og som nettopp tok sikte på å øve opp Forsvaret til å mestre en situasjon hvor arbeidere og progressive intellektuelle er på offensiven og hvor imperialistene er i ferd med å sette i gang en ny verdenskrig mot "folkets" ønske.

Flere øvelsesmeldinger er nylig blitt avslørt av Orientering i forbindelse med Wintex 73-øvelsen. Under denne øvelsen ble ledere for en rekke sivile etater på fylkesplan trukket med under ledelse av fylkesmannen. Hensikten var å øve disse opp til å takle tenkte situasjoner under et oppløp til en verdenskrig med Orange (dekknavn for USSR) der de indre politiske fiender spiller en stor rolle og der politiske streikekamper og demonstrasjoner tiltar i truende omfang.

Denne siste avsløringen gir det klarreste bilde av statsapparatets karakter. Hele den borgerlige staten vil stå klar til å møte de progressive krefter når det trengs. Men de demokratiske illusjonene florerer og småborgersosialistene og de falske kommunistene i AKP og NKP er behjelpelig med å spre dem.

"Støttekomiteen for Narve Trædal" er politisk sammensatt av representanter for alle de politiske ungdomsorganisasjonene til partiene til venstre for DNA. Denne hjelper borgerstaten meget godt med å skjønne "demokratiet". I en løpeseddel sies det: "Bare en brei slagkraftig folkeopinion kan tvinge Forsvaret til å slutte med den typen øvelser vi har skrevet om her". (Strong Express, Firm Sand og Good Heart.) Javel ja! Det borgerlige statsapparatet innordner seg lydig under den til enhver tid gjeldende folkeopinion bare denne er "sterk" nok. Eksemplene Hellas og Chile tyder på det, eller hva? Nei, borgerne vil uansett gjøre alt de kan for å beskytte sine interesser helt til de med vold og tvang er fratatt makten!

Det går klart fram av dette at kvinnefronten tar sikte på å organisere alle kvinner uansett hvilke politiske standpunkter de måtte ha. Plattformen er utformet slik at den vil avskjære all videre politisk debatt.

Det at kvinner tilhører forskjellige klasser som har forskjellige klasseinteresser, nevnes ikke. Et av hovedproblemene blir da naturlig nok spørsmålet om hvem kampen skal rettes mot. De formulerer seg i vage ordelag om at man skal kjempe for at forhold legges til rette, og at arbeidslivet skal innrettes på en annen måte.

Det går klart fram at den kampen de skal føre skal foregå og utkjempes innenfor rammen av det bestående kapitalistiske samfunn. Man isolerer kvinnekampen fra den almene politikken og ut fra dette legger man hovedvekten på ren ideologisk undertrykking. I tillegg

til dette sprer de illusjoner om at det dreier seg om en kamp for full kvinnefrigjøring.

Hvordan denne type front er det organisatoriske uttrykk for teorien om at det er mulig å kjempe for motstridende klassers interesser samtidig, kom til uttrykk i debatten. Det ble fremmet to forskjellige forslag til sosialistisk plattform. Et kom fra Klara-gruppen i Bergen (KAG) og et kom fra en gruppe 8 i Oslo. De fikk henholdsvis 7 og 11 stemmer.

AKP-erne ledet an i argumentasjon mot sosialisme. En ledende AKP-er sa at dersom fronten ble sosialistisk så ville hun som kommunist, melde seg ut.

Ifølge observatører fikk alle argumenter mot sosialisme stor applaus. De konkluderte med at det hersket en klar anti-sosialistisk stemning på landsmøtet.

S.M.

Ch---

Endelig begynner det å skje noe, noe som kan skape litt lys i en mørk og tung årstid.

En stortingsmann har, etter hva de offentlige massemedia kan fortelle, sett syner. Hva denne mannen som representerer Kristelig Folkeparti, egentlig har sett, er noe uklart, men det er helt sikkert at det har noe med kjønn og nakenhet å gjøre. Sannsynligvis er det en hvit, naken kvinne han har sett. Det er naturlig å anta at dama er hvit. Fargede kvinner er nakne fra naturens side. Hva denne kvinnen har gjort eller er blitt utsatt for, er også helt på det uvisse, men det er rart med det. Tankene går.

Når kirkens menn hadde åpenbaringer i gamle dager, så hendte det av og til

at de ble kanonisert - ble helgener.

Om hr. Mos vaginale visjoner kvalifiserer til en slik verdighet, kan selvsagt diskuteres, men denne formen for tvil har sikkert vært tilstede ved tidligere høve også, så akkurat det bør ikke være noen alvorlig hindring.

En kan nok med noen rett hevde at synene ikke kom fra oven, men heller fra unden - ihvertfall fra underlivet, men visjonen bør være hovedsaken.

Andre vil kanskje hevde at bakgrunnen for synene er helt alminnelige og velkjente kvaler hos en stor prosent av våre pendlere f.eks. De er rett og slett for lenge borte fra kona.

Imidlertid - alle kan vel være enige om at det kan være ønskelig med en helgen i Stortinget i dagens situasjon.

Skal en tro de før omtalte massemedia er ikke alle Guds beste barn i den forsamlingen.

I en så stor og sjelden sak bør vi ikke henge oss opp i småting. I så spesielle saker bør det gamle ord om at hensikten helliger midlet ha sin gyldighet den dag i dag. I oljeknapphetens og kjøreforbudets tidsalder kan selv buss og transportfolk bli skadelidende. Og - selvom syner av denne karakter er kjente fra litteraturen helt fra middelalderen, fra klostere og andre isolerte steder, så bør ikke det stå i veien for den videre utvikling i saken.

At synene ikke omfatter forargelse over krig, nød og urettferdighet skal vi etter min oppfatning ikke henge oss opp i, men gå forbi i all stillhet, for dette angår i alminnelighet ikke kirken.

La oss derfor ikke være smålige. Vi trenger en ny helgen. NATO har forsynt oss med mange kanoner også, så la oss kanonisere mannen.

Kullgruve... Forts. fra side 1

stikk motsatte. I og med den nåværende oljekrisen har kullet fått økt betydning, og det gjør at gruvearbeiderne står i en maktposisjon de ikke har hatt på lenge: De er uunnværlige, også på kort sikt. Dette er de seg bevisst: "Lønnsøkning nå eller aldri." Et annet omkvad lyder: "Streik uansett om nasjonen går under." Trass i enkelte appeller om generalstreik er det i skrivende stund ikke utsikt til at streiken skal kunne spre seg i et slikt omfang. Men bryggearbeiderne i Hull har allerede nektet å losse en spansk kullast, og transportarbeiderne har sagt fra at de vil hindre at kullforsyningene kommer fram til elektrisitetsverkene. Denne solidariteten samt et sterkt streikevakthold var hovedårsaken til at streiken i 1972 endte med seier for gruvearbeiderne. Det er derfor sannsynlig at ryktene om at det er dannet et spesialpolititil å bryte opp streikevaktholdet ikke er tatt helt ut av luften. En uttalelse Heath kom med etter streiken i 1972 etterlater ingen tvil om at dette dreier seg om høyst reelle planer: "Aksjonene fra gruvearbeiderne har vist nødvendigheten av å nydefinere hva som er tillatte grenser for streikevakthold."

Det har også funnet sted militærøvelser som har overbevist både fagforeningsledere og andre om at også hæren vil kunne bli mobilisert mot de streikende. En annen og klarere oberstbrunfarget uttalelse Heath kom med etter den samme streiken, og som røper hva som er hensikten med nyvalget, lød slik: "I krig - og det var det gruvearbeidernes aksjon viste seg å være, er det vesentlig at en vinner fellesskapets tilitt." Sammenstøtene med politiet i

1972 kostet én gruvearbeider livet. Tapene kan bli større denne gangen.

Det er ting som tyder på at Heath med sin åpent autoritære og truende politikk overfor arbeiderne og fagforeningene ikke ubetinget har vært noen god tjener for kapitalistklassen. Det snakkes gjerne om personen Heath's steile holdning, hans stahet og egenrådighet som er årsak til at gruvearbeiderne ikke fikk sine krav innfridd ved forhandlinger. Det er forlengst bevisst statistisk at lønnstilleggene gruvearbeiderne har forlangt ville koste kapitalistene langt mindre enn 3-dagers uken som regjeringen har innført. Og det er her karakteristisk at kapitalistene selv, både åpent og underhånden har uttrykt uenighet og forbitrelse over at Heath ikke oppgir sin bastante neiholdning. Denne så omtalte steilheten til Heath har objektive årsaker: Det klassiske britiske borgerskap er kommet i motsetning til kapitalens behov for rask ekspansjon. Dette ikke bare fordi dette borgerskapet spiser opp en uforholdsmessig stor del av profittene gjennom et sanseløst luksusforbruk istedenfor at de blir reinvestert produktivt, men også fordi vaktholdet om privilegiene har gjort de konservative politikerne uskikket til å innse fordelene på lang sikt med en sosialdemokratisk reformisme. Heath har lest Keynes dårlig og er derfor ikke bare en reaksjonær politiker; men også politisk tilbakevoksende i forhold til de samlede kapitalinteressene.

Fra kapitalistenes interessesynspunkt har han gjort en rekke bommerter. Han nektet lenge å subsidiere kapitalen med statsmidler, men den mest skjebnesvangre

feilen var at han forkastet det smidige opplegg til korporativisering som Wilson hadde lagt opp til, med et Pris- og Lønnsråd og et institusjonelt organ å la Skånland til å ta seg av konfliktene mellom arbeid og kapital. Heaths opplegg innebar at regjeringen ikke skulle være part i dette korporative samarbeidet, men satset istedet på å tukte fagforeningene gjennom lovgivningen (Anti-streikelover) og det tradisjonelle domstolsapparatet.

Mens Wilson satset på å temme arbeiderklassen gjennom de sosialdemokratiske dominerte fagforeningene, stolte Heath på markedslovene og direkte juridisk tuktt ved hjelp av den "nøytrale" Lovens Autoritet. Arbeidstvistloven han innførte kort etter at han ble statsminister, var en perle av politisk dumhet: Istedenfor å avpolitiser kontrollen med fagforeningene, politiserte han den funksjon de "upartiske" domstolene fikk til å tvinge arbeiderne til lydighet. Dette illustrerer også et alment poeng med korporativisering og andre statlige inngrep i arbeidstvister: Statens klassekarakter trer tydelig fram; det tilsynelatende skillet mellom økonomi og politikk oppheves. Forholdene skulle da objektivt ligge godt tilrette for at gruvearbeidernes økonomiske kamp slår om til å bli politisk ved at spørsmålet om Staten tvinger seg på. Men mot Heath's omfattende og hysteriske klassekampopplegg finnes ingen tilsvarende politisk mobilisering av arbeiderklassen. Det er borgerskapet som har satt klassekampen på dagsorden, ikke arbeiderklassen. Streiken kommer nok til å vise styrken og samholdet ved den britiske syndikalismen, men foreløpig er det ikke tegn til at kampen fra arbeidernes

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyvn.28, Bekkelaget, Oslo 1.
Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,
Torgenholtet, 2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10,B, 3000 Drammen.

Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12,A,
4600 Kristiansand S.
Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.
Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.
Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020, Tromsdalen.

side med det første vil kunne bringes opp på et politisk nivå. Gruvearbeiderforbundet forsikrer at premisene for kampen er gruvearbeidernes spesielle stilling som lavtlønnsgruppe og som utøvere av et farlig, men nasjonalt spesielt viktig yrke. LO's forsikring om at de andre forbundene skal vise moderasjon i sine lønnskrav bare gruvearbeiderne får sine krav igjennom, viser også hvordan sosialdemokratiet svekker og splitter klassen istedetfor å styrke og forene den. Heath snakker som om kommunismens spøkelse er i ferd med å

hjemsoke de britiske øyer for å undergrave deres "free way of life". Dette er mildt sagt en overdrivelse og er bare et middel Heath bruker for å styrke Statens og regjeringens makt. Riktignok har kommunistene (les: revisjonistene) en del framtrepende stillinger i fagbevegelsen, men Newsweek's kommentator er nok langt nærmere sannheten enn Heath når han konkluderer med at kommunistenes ideologiske innflytelse er minimal. Det massive politiske angrepet borgerskapet nå har satt i gang mot arbeiderklassen vil da også komme til å

vise syndikalismens store svakhet, dens defensive politiske karakter. Arbeiderklassen har ingen politisk eksistens som klasse uten at den er ledet av et revolusjonært parti. Den engelske arbeiderklassen har grovt sagt bare en syndikalistisk tradisjon. Kanskje kan gruvearbeiderstreiken være innledningen til et brudd med denne syndikalismens eneherredømme. Forhåpentligvis vil da streiken også føre med seg en svekkelse av den dominans trotskismen, syndikalismens tvillingbror, har blant britiske intellektuelle, og at studiene heretter vil konsentrere seg om Marx og Lenin.

NYTT SLAG... Forts. fra side 10

rolle som forsvarere av borgerstaten og dens undertrykking av de arbeidende.

Streiken har vist at alt vrøvl om "å gjøre LO til kamporganisasjon", slik småborgervestre i AKP og SV fabulerer

en brei organisert støtte i arbeiderklassen vokste opp.

Men også Holmenkolbanebetjeninga skulle merke at det er ikke så enkelt å flytte fra nissen.

Juryen i Arbeidsretten avsier sin dom i NORGAS streiken 1970. "Rettens" formann, prof. Kristen Andersen en av stifterne av "Orientering"!!!

om, ikke kan tas alvorlig av arbeidsfolk. En så godt som enstemmig banebetjening sto bak vedtaket om streik - som først ble behandlet på fullsatte fagforeningsmøter. Om det hadde vært tjenlig, kunne betjeninga ha vedtatt å bruke fagforeninga, (gjerne med nyvalgt styre) som streikeorganisasjon. Men kun dårer ville ha slått inn på ei slik dødslinje, - alle veit om det nett av regler, lover, LO- og Forbundsvedtekter som tilsammen knebler Fagforeningsstyret til klassestatens betingelser, uansett hva man vil eller ikke vil. Vi benekter ikke at fagforeningene både kan og skal anvendes til fora for arbeiderne og at de så langt råd er må utnyttes til støtte og forberedende arbeid til streikekamp, men når kampen skal iverksettes må de i alle fall nøytraliseres fordi deres "legale" funksjon i seg sjøl blir et redskap i hendene på motstanderne. Det viser alle erfaringer fra de seinere års streiker.

Holmenkolbanebetjeninga gjorde derfor det eneste riktige - de vedtok at fagforeningsstyret nedla sitt verv (nøytralisering) og dernest valgte de en streikekomite som var direkte skapt som kamporganisasjon uavhengig og på tvers av de borgerlige lover og fagforeningsregler.

LO-organisasjonen blei satt til side og en kamporganisasjon blei skapt.

Dette gjorde betjeninga i stand til å hindre oppsplitting, bevare en offensiv kampformasjon, motstå arbeidsrettsdom og politisk press. Arbeids"giver"-motparten blei drevet på defensiven og

Etter at dommen i arbeidsretten var falt innkalte Kommuneforbundet og Holmenkolbanebetjeningas fagforening (!) til medlemsmøte (betjeninga samt ca. 130 baneverkstedfolk som ikke var i streik fordi konflikten spesielt var knyttet til betjeningas arbeidstid). På dette møtet skulle man "holde demokratisk avstemning" om forslag fra Kommuneforbundet om å avblåse streiken uten garanti-er.

Vi veit ikke hvordan det kunne ha seg at Fagforeninga dukket opp igjen, men har forstått fra dagspressa at "sjøl om formannen hadde nedlagt sitt verv så var han og etpar til de eneste lovlig valgte som kunne representere og organisere betjeninga !"

De var altså ikke helt tatt livet av.

Snedige krumspring, men sjølsagt blei de avslørt av de streikende som holdt fast ved sin kamporganisasjon og sin front. Møtet blei boikottet, en delegasjon fra streikekomiteen blei imidlertid sendt til møtet hvor LO-byråkratene blei gjort oppmerksom på at kampenheten var inntakt. Hva disse herrer hadde å foreslå blei behandlet på streikemøte seinere på dagen, ledet av streikekomiteen. Her blei det enstemmig vedtatt å fortsette kampen og å kreve reelle forhandlinger med Kommunen og bedriftsstyret.

KLASSESAMARBEIDSLINJA FØRER TIL NEDERLAG - KLASSEKAMP TIL SEIER.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil uttrykke sin sympati med og gi sin fulle støtte til den streikende betjeninga ved A/S Holmenkolbanen.

Borgerskapet og storkapitalen er alltid interessert i å knekke ethvert forsøk fra arbeidsfolkets side til sjøl å kunne sette minstevilkår for sin arbeidsinnsats igjennom.

Derfor dirigeres nå statsapparatet med "arbeidsretten" i spissen til angrep på Holmenkolbanens betjening. Den kampen betjeninga nå fører - også mot dette tvangsapparatet - ser vi som en riktig, og viktig, fortsettelse av den norske arbeiderbevegelses beste og mest resultatrike tradisjoner.

Den norske arbeiderklassen er nå avhengig av å kunne reise en konsekvent kamp. Borgerskapet håper at dere skal knekkes for derved å ta et avgjørende skritt til å splitte opp hele arbeiderklassens kampkraft. Derfor fører dere nå en kamp i fronten for alle arbeidere og fortjener full støtte og solidaritet. Vi er overbevist om at solidariteten er tilstede og at støtten vil vokse dag for dag.

Kommunistisk Arbeiderforbund mener bestemt at det både på kort og lang sikt er umulig å føre en effektiv kamp for arbeidernes interesser uten å bekjempe borgerstaten og dens forlengede arm, LO-apparatet.

De viktigste streikene i de seinere år har måttet sette den "legale" fagforeninga tilside og skape sin egen kamporganisasjon gjennom de valgte streikekomiteer. Dette har vært grunnlaget for de seirer som er vunnet.

All erfaring fra den norske arbeiderbevegelses historie viser dessuten at arbeiderne bare kan oppnå seier for sine lønns- og arbeidsmessige krav når de sprenger klassesamarbeidets ramme og går til uforsonlig kamp mot borgerstaten og de som ivaretar dens interesser.

Vi gir altså vår fulle støtte til den organiserte enhet dere skaper i skarp kamp mot alle slags kompromissmakere fra det etablerte LO-apparat og forbundsledelsens side, og ønsker seier for banebetjeningas kamp og full innfrielse av dens rettmessige krav.

Avvis klassesamarbeidsprofetene og kompromissmakerne!

ENHET OG KAMP GIR SEIER!

Med solidarisk hilsen
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Egil Engeland
Formann

Oljekrise og... Forts. fra side 1

det relative og det absolutte forbruket av olje steg voldsomt. Dette fikk blant annet som resultat at USA som tradisjonelt har vært selvforsynt med olje ble tvunget til å begynne import av olje fra Midt-Østen i løpet av 60-årene. Japan som har store kulleier innenlands la, på grunn av de lave oljeprisene, nesten totalt om til oljeproduisert energi i denne perioden.

På dette viset ble både Vest-Europa, USA og Japan direkte avhengige av oljeforsyninger fra de arabiske land. Den kraftige prisøkningen som har fulgt i kjølvannet på oljeboikotten, både på grunn av at OPEC-landene krever mer for sin naturressurs og ikke minst fordi de mektive oljemonopolene har benyttet sjansen til å skru prisene kraftig i været, vil få alvorlige virkninger for økonomiene i de kapitalistiske land. Oljen som hovedenergikilde inngår som kostnadselement i nær sagt alle næringer. Dyrere olje betyr økte kostnader og lavere profitt over hele linjen. Det er dette slaget mot profittraten som de imperialistiske land nå innbitt forsøk-

er å verge seg mot. På grunn av den ujamne utviklingen mellom de ulike imperialistiske land, vil ikke alle bli rammet like hardt og dette er igjen årsaken til en omgruppering og endring i styrkeforholdet innen den imperialistiske kjeden. Mye tyder på at EEC-landene og Japan er rammet hardere av oljekrisa enn USA. Blant annet fordi disse landene selv så godt som mangler oljekilder og fordi de i den grad har basert seg på billig olje fra Midt-Østen.

Japans utsatte stilling kom klart til uttrykk under oljekrisa hvor den japanske regjering med ett slag endret sin offisielle holdning til araberlandenes politiske krav overfor Israel. Blant landene i EEC har både Vest-Tyskland og Frankrike inngått tosidige avtaler eller forhandlinger med de oljeproduiserende landene.

En hovedtendens i bildet er at EEC-landene og Japan, muligens med unntak av Storbritannia, i stadig sterkere grad frigjør seg fra USA i utenrikspolitikken og at den skjerpede økonomiske konkurransetilstanden som har inntrått

etter oljekrisa kan slå over i nye forsvarsallianser og politiske motsetninger mellom Japan, Vest-Europa og USA. At NATO har utspilt sin rolle kommer mellom annet til uttrykk i Kissingers utspill om en ny atlantehavspakt. Sikkerhet er i alle fall at de gamle allianseband i dag er i ferd med å rives i stykker og nye dannes. Tidligere halvkoloniale land løsriver seg fra imperialismens kontroll og nekter å la seg utplyndre innen det imperialistiske systemet. De nye konkurransebetingelser på verdensmarkedet mellom de imperialistiske statene som en følge av dette, gir opphav til skjerpede motsetninger mellom USA, Vest-Europa og Japan. Selvom samarbeidet i EEC skaket kraftig i sammenføyningene midt under oljekrisa er det ikke noen umiddelbar grunn til å tro at EEC oppløses med det første. Til det er presset fra USA for sterkt, og dermed nødvendigheten av å bygge opp en sterk konkurransefront mot USA. I forbindelse med dette kan vi vente en ytterligere nasjonalisering av oljeindustrien innen EEC og opprettelser av statlige oljeselskap i stadig flere vest-europeiske land. Sosialimperialismen i Sovjet som allerede økonomisk er integrert i det europeiske valuta-systemet, vil sikkert vite å spille sine kort i denne prosessen. Vi kan vente et nærmere samarbeid mellom EEC og Sovjetunionen. Vest-Tyskland og Italia har allerede tegnet langsiktige økonomiske kontrakter med Sovjetunionen, og veien ligger åpen for en stadig sterkere økonomisk integrasjon mellom den øst-europeiske og den vest-europeiske økonomi. På dette viset vil sosialimperialismen bli direkte involvert i de rent økonomiske motsetningsforholdene i den vestlige imperialismen og selv danne et ledd i kjeden. Styrkeforholdet mellom de enkelte ledd vil forandres ettersom kapitalakkumulasjonen løper fortere eller langsommere innen de enkelte imperialistiske land, men motsetningsforholdet i form av kriser og kriger, vil stadig reproduceres. Det er uunngåelig så lenge kapitalismen og imperialismen består.

NYTT SLAG MOT KLASSESTATEN!

K.H.

De streikende ved Holmenkolbanen trosset arbeidsretten, arbeidsgiver og LO. Fortsatte kampen ved egen organiserte styrke.

Fredag 8/2 falt dom i arbeidsretten. Dommen var som ventet. Arbeiderne ble dømt for ulovlig streik og med påbud om straks å gjenoppta arbeidet. LO, Kommuneforbundet og fagforeningsstyret tok bekymret men nikkende imot dommen, og mere var ikke ventet heller. De hadde jo sjøl på forhånd både i tale og handling vist at de hadde gjort alt som sto i deres makt til å sprengte Holmenkolbanebetjeningas rettfærdige kamp for noenlunde rimelige vilkår. Hva annet er naturligere enn at de straks påtok seg igjen å gjøre rakkertjeneste for Oslo kommuneadministrasjons hovmodige arbeidsgiverpolitikk.

Men betjeninga sto fast på sin kamp, fagbyråkratenes og klassestatens pålegg (dom, trusler om erstatningskrav og personlige rettsforfølgelser og det hele) blei med forakt avvist. Allmannamøte av de streikende avviste enstemmig dommen, (slik som de på forhånd hadde varslet) vedtok en avskyresolusjon mot arbeidsretten og besluttet å fortsette kampen under den valgte streikekomites ledelse.

En slik holdning står det respekt av. Ærlige arbeidsfolk over det ganske land har da også sympati med de streikende. En rekke sympatierklæringer, -pengebevilgninger er sendt de streikende. Men samtidig øket også presset fra Borgerskapet og LO-byråkratene mot de streikende. Det er bare det at for hver dag en slik streikekamp fortsetter taper arbeidsgiversida politisk prestisje. Bare

forsøket med arbeidsrettens dom som betjeninga fullstendig neglisjerte, var et sviende nederlag for disse herrer og tilsvarende blei betjeningas posisjon kraftig bedret. Kommunens lønnsutvalg fikk intet annet valg enn å gi et nytt tilbud for de streikende, et tilbud som lå opptil det som var krevd.

Slik kan man gjennomføre en streikeaksjon i dag.

Det viktigste er ikke at betjeninga bare bedrer sine økonomiske kår, (det var gud bedre viktig nok) men at norsk arbeiderbevegelse igjen viser, slik som ved NORGAS, i Sauda og Oslo Sporveier, at de seinere år ikke bare har betydd resignasjon, men også tiltak for å føre klassekampen inn i en offensiv fase. Holmenkolbanestreiken har igjen bidratt til å avsløre sosialdemokratiet og LO's

Forts. side 9